

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Βρισκόμαστε στην εποχή του πανοβιούμου καρδινάλιου Ρισελιέ. Ο Ρισελιέ αγαπά τη βασίλισσα της Γαλλίας και κάνει την απερισκεψία να της στείλει ένα ερωτικό γράμμα με τον κατασκοπό του, τον κατοικίνο καλόγερο Κορινιάν... Τόν ίδιο καιρό φτάνουν στη Παρίσι δύο ακόμη ήρωες της Ιστορίας αυτής: η Άννα, η πανέμορρη και άρτομη, που ποθεί να έκδικησει τον Ρισελιέ γιατί δολοφόνησε τη μητέρα της, κι ο βαρύνων ντε Σαμπριακ, τρομερός ξιφολόγος, πορτρέτα ν' ανακάλυψε υπέρτατος τον Ρισελιέ. Τρία όμως ακόμη πρόσωπα λαβαίνουν συγχρόνως ενεργό μέρος στην Ιστορία αυτή. Ο καθήγητης της ξιφολογίας, νεαρός αλλά και τρομερός Τραγκαθέλ, ο βοηθός του Μοντιριάλ κι ο κόμης ντε Μπλουά, φίλος του άρρωσμένου. Ο Τραγκαθέλ, που κάβεται πλάι στο μέγαρο που κρύβεται η Άννα, την βλέπει, την ερωτεύεται τρελλά και την σφάζει μόλις από τον Σαμπριακ, ο οποίος τον καλεί σε μοναχείο. Στο μεταξύ αυτός ο Κορινιάν πηγαίνει το ερωτικό γράμμα του Ρισελιέ στη Βασίλισσα. Στο όνομα η Άννα κι οι τέσσερες σύντροφόι της ρίχνονται να του τ' πάρουν. Ο Κορινιάν εφαναίνει άγρια και τρέχουν να τον βοηθήσουν — μ'ην ξέροντας την τρέξη — ο Τραγκαθέλ, ο Μπλουά κι ο Μοντιριάλ, που περούσαν τυχαίως, έκει κοντά. Ξιφολογοῦν με τους συντρόφους της Άννας, τους νικούν κι ο Κορινιάν γλιτώνει. Άλλά έχει χάσει την έπιστολή του Ρισελιέ. Πούος την πήρε... Ο Κορινιάν άκουσε ν' αναφέρεται τ' όνομα Τραγκαθέλ. Άρα αυτός πήρε την έπιστολή. Τρέχει και τ' αναφέρει πρόμονας στον Ρισελιέ, ο οποίος καλεί ο μέσος τον άνακριτή. Ο άνακριτής έρρενύει στην Άκαδημία του Ξιφολογίου, μα δέν βρίσκει τίποτε. Πηγαίνει τότε στη Βασιτίλη, όπου έχει κλειστή ο Τραγκαθέλ, συλληφθείς υπό δραματικές συνθήκες, ο Κορινιάν και του ζητάει την έπιστολή, άπειλώντας τον να τόν σκοτώσει. Μα ο Τραγκαθέλ προλαβαίνει και τόν άρπάζει από τ'ο λαϊμό...

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ο κατοικίνος θογοῦσος και σπάρει άπ' τόν πόνο. Τιναζόταν σφοδρά για νά ξεφύγη. Μα ή σάρκην τανάλια σφιγζόταν περισσότερο στο λαϊμό του. Τά δάχτυλά της χωνύτουσαν σιγά-σιγά στις σάρκες του λαϊμού, ή όποιες μελάνιαζαν τώρα και μάτωναν...

Κι άξαφνα ο Κορινιάν ξέσφιξε τη χούφτα του, με την όποια κρυστούσε τ'ο στυλέττο κι ένώ έκείνο έπέφτε κάτω, σωριαζόταν έπίσης κάτω και τ'ο άναίσθητο κορμί του.

Χαλάρωσε κι ο Τραγκαθέλ έπίσης τις δαγκάνες της σάρκην τανάλιας του. Τά νύχια του ελγαν κοκκινίσει άπ' τ'ο αίμα του λαϊμού τ'ο κατοικίνου. Κι τάξτε λίγες στιγμές τ'ο θήμα του με θλιβερό θλέμμα. Κ' όστερα, σηκώνοντας τ'ο στυλέττο του Κορινιάν και χωνύοντας τ'ο στη δική του ζώνη, ψιθύρισε φιλοσοφικά:

— Άν σ' άρνιέσαι, σεσαστέ μου κατοικίνε, δέν εινε δικό μου σφάλμα!... Μα ίσως και να μη σ' έπνιξα πάλιν, έντελώς... Άς εινε: ο χρόνος θά τ'ο δείξη!...

Έγυσε κατόπιν τόν καλόγηρο άπ' τ'ο ράσο του και τ'ο φόρεσε αυτός. Έρριξε την κουκούλα στο κεφάλι του, θάδισε λίγα θήματα στον σκοτεινό διάδρομο και θρέθηκε σε μιά μικρή πλαγιή πόρτα της Βασιτίλης. Ο φρουρός δέν τ'ο μίλησε καθόλου. Μιά άμαξα περίμενε έκει. Κι ο Τραγκαθέλ χώθηκε μέσα σ' αυτή.

Η άμαξα άρχισε να τρέχη... — Δέν έχω παρά ν' άνοίξω και να πηδήσω στο δρόμο!... Και να-μαι όστερα, ελεύθερος σάν πουργίτης!... μουμούρισε μισότρελος από άγαλλιασι ο Τραγκαθέλ.

Χούφτως συγχρόνως τη λαθή της πόρτας κι έκανε να την άνοίξη... Μα παρευθύς, θλαστήμης φριχτά και κιτρινας σάν λεμόνι:

Η άμαξα έκείνη ήταν μιά άμαξα για μεταφορές καταδικών και κλειδωνε αυτόματα μόλις δεχόταν μέσα της τ'ο έντιμο ζωντανό φορτίο της.

Τ'ο μυαλό του νεαρού ήρωός μας πήγαινε να σαλέψη... Τι αίνιγμα ήταν αυτό πάλι!... Πού τόν πήγαιναν έτσι!...

Έξακολουθώντας να θλαστημάη ο Τραγκαθέλ, άποφάσισε ά-όσσο να περιμένη την έξελξει της άκαταπόνητης αυτής περιπετείας του.

Η άμαξα φτάνοντας σε λίγο στην όδο Άγίου Όνωριού, σταμάτησε μπρός σε μιά τεραστιά πύλη... Η πύλη αυτή είχε επάνω

της έναν σταυρό και δεξιά κι άριστερά της ύψωνόντουσαν παλύ-ψφαλα τείχη: Ήταν τ'ο περίφημο Μοναστήρι τών Κατοκίνων!

(Κάνομε μιά παρένθεσι έδώ, για να έξηγήσουμε στον άναγνώστη τί είχε συμβή: Ο κατοκίνος Κορινιάν είχε τιμωρηθί άπ' τόν άρχιεπίσκοπο τών Παρισίων—άπαράμειλλαν στα καθήκοντά του ως φρούραρο έλων τών Ιερωμένων—σε δικταίμερη φυλάκιση ταξέρνα! Ο τιμωρημένος λοιπόν Κορινιάν ώδηγήθηκε στο Μοναστήρι τών Κατοκίνων για νά έκτίση τη φυλάκιση του. Μα έντωμεταξύ, ο ιδιαίτερος κύριός του, ο καρδινάλιος Ρισελιέ, τόν χρειάστηκε. Τ'ο άνεθεσε τη λεπτή έντολή, να «φορέση» με διπλωματία τ'ο πολύτιμο γράμμα άπ' τόν Τραγκαθέλ. Και τ'ο ύποσχέθηκε — σε περίπτωση έπιτυχίας — χιλιά λουδοθήκια ά-μοιβή και συγχρόνως άπαλλαγή άπ' την τιμωρία του.

Συγχρόνως, έστειλε και τις σχετικές διαταγές στον ήγούμενο τ'ο Μοναστηριού. Η άμαξα της μεταφοράς τών καταδικών πήρε τόν Κορινιάν άπ' τ'ο κελλί της μοναστηριακής φυλακής του και τόν πήγε στη Βασιτίλη για τήν έκτέλεση της έμπιστευτικής έντολής του. Και τώρα... τόν ξαναωδηγούσε πάλι—έτσι νόμιζε τουλάχιστον ο άμαξάς—στο μοναστήρι...)

Μόλις άντίκρυσε την πύλη και τ'ο ταίχι τ'ο μοναστηριού, ο νεαρός ήρωας μας, λαχτάρισε.

—Τι διάβολο συμβαίνει; μουμούρισε. Πού με πάν;... Μα δέν θαρμέσαι!... Τι κάθουσι και σπάζω τ'ο κεφάλι μου;... Όπου και να εινε, θ' άνοίξη έπιτέλους ή πόρτα αυτής της διαβολομάζας... Και θά με κατεβάσουν, για να με μπάσουν στην πύλη... Και τότε, άντις ναίπω στην πύλη, πίνω τόν πρώτο που θά φανερωθί μπροστά, και τ'ο βάζω στα πόδια... Έσφιξε συγχρόνως τις γροθίες του κι έτοιμάστηκε να ριχτή έναντίον έκείνου που θ' άνοιγε την άμαξα. Θά τόν αναποδογύριζε και θά έμπιστευόταν τη συνέχεια στα φερετά του πόδια.

Δυστυχώς, τά πράγματα έγιναν πολύ διαφορετικά. Η πύλη άνοιξε διάπλατα, τ'ο άμαξί μπήκε στην αλή κι ή καταραμένη πύλη ξανάκλεισε πάλι στερεά. Και τότε μόνον άνοιξε ή πόρτα τ'ο άμαξίου και τότε μόνον άκουσε ο Τραγκαθέλ, από τ'ο στόμα ενός κατοκίνου, την έξηψ φιλοφρονητική φράσι:

—Έυαρεστηθήτε να κατέθετε, άδελφέ Κορινιάν... Ο σεσαστός ήγούμενος μας άνυπομονεί να σας ιδή!...

—Στ'ο διάβολο κι έσύ κι ο ήγούμενός σου, κι όλοι οι ήγούμενός της Γαλλίας και της Ναβάρρας!... μουμούρισε άνάμεσα στα δόντια του ο Τραγκαθέλ.

Όσσο, χαμηλώσε—άπό λόγους προνοίας—περισσότερο την κουκούλα τ'ο ράσου του στο πρόσωπό του και κατέθηκε άπ' τ'ο άμαξί. Χωρίς να πη λέξι, άκολούθησε τόν κατοκίνο, ο οποίος τόν ώδηγησε μέσα σ' ένα παρεκκλήσιο.

Ο σεσαστός μας ήγούμενος θρίσκειται τη στιγμή αυτή με τόν σεσασμιώτατο άρχιεπίσκοπο της Λυών, τ'ο έπιτε ο κατοκίνος. Διάταξε να περιμένε έδώ... Μόλις τελειώση, θά άνεθι να σας μίληση!... Βρισκονται κάτω στην κρύπη, τώρα!...

Κι άφού έπιτε αυτά τά λόγια ο κατοκίνος, άποσύρθηκε, μα διπλοκλειδωνσε κιόλας τη στερεή πόρτα τ'ο παρεκκλησιού.

Ο Τραγκαθέλ φούσεε, καθώς άκουσε τ'ο τρίμιμο της κλειδωνιάς και υούγκισε:

—Νά πάση ο σατανάς και να δέση στην ούρα του, έλους αυτούς που έγουν τη μαניה να με κλειδώνουν σήμερα!...

Έπειτα, έπεσε σε συλλογή βαθείς:

—Η κόπτη θρίσκειται έδω... Κάτω άπ' τ'ο πόδια μου, στ'ο έθωγιο... μουμούρισε. Άφού έπιτα δ-

Τιναζόταν να ξεφύγη, μα ή σάρκην τανάλια χωνύταν περισσότερο στο λαϊμό του...

τήν τιμή της... Ελπίζαμε καθημερινά με την αγαπημένη μου... 'Ο αδελφός μου 'Αρμάνδος, ήξερε τόν έρωτά μας και προσπαθούσε να μ' έμποδίσουν... Μούλεγε: —'Δέν μπορεί να μπι στην οικογένειά μας αυτή ή νέα... Δέν ταριάζει σ' αυτή τόν τιμημόννομα τών Ρισελιέ!...

Τί τά τούκανα, όμως;... *Ήταν αδελφός μου... Δέν μπορούσα να μονομαχήσω μαζί του... Μιά μέρα, όμως, εξαλλοσ πειά τού φώναξε: —'Τήν υπομείρασα λαπόν γιά άτιμη;... Νά τού άποδείξη!... 'Αλλοιώς, θά σέ σκοτώσω!... 'Ο αδελφός μου χαμογέλασε με φριχτό τρόπο... Μού είπε: —'Θέλεις να στό ή ποδείξω;... Θά στό άποδείξω, λοιπόν!...

'Ο Τραγκαθελ άκουγε με δίψα και με καταθρομένο μέτωπο... 'Ο πάτερ-Ίωσήφ, άκουγε ψυχρά, με τήν άκίνησια κι άταρα έξια πτώματος...

Κι' ό 'Αλφόνσος-Λουδοθίκος Ντυπεσσού ντέ Ρισελιέ, έξακολούθησε με φωνή πονεμένη: —'Τήν άλλη ήμέρα κ' ύστερα άπ' τά φριχτά λόγια τού άδελφού μου, παρατηρήθηκε μεγάλη κίνηση στον πόργο μας; 'Ο βασιλεύς 'Ερρίκος Δ' θρισκόταν στην κοντινή πόλι Σινόν, και δεχόταν να φιλοξενηθί για δύο ήμέρες στον πόργο μας, στο τιμημένο πόργο τών Ρισελιέ!...

... 'Αφσε λοιπόν τήν άκολούθια του στο Σινόν, κ' ήρθε στον πόργο μας με πολύ μικρή συνοδεία εόπατριδών... 'Ήθελε μί

αυτό να μάς δείξει, πώς έκτιμω κι έμπιστοούνη έτρεφε για μάς... Τόν υποδεχτήκαμε μεγαλοπρεπέστατα... Πέρασαν ή δύο ήμέρες κι' ό βασιλεύς δέν έφευγε... Πέρασαν τέσσερες, πέρασαν όγτώ, και μόνον ύστερα άπό δώδεκα ήμέρες άποφάσισε να φύγη ό βασιλεύς!...

... Στο διάστημα αυτό, δέν μπόρεσα ούτε μιά φορά να ιδώ τή Λουίζα... Κι' όταν έφυγε ό βασιλεύς, έτρεφα με δίψα στον πόνο της... Τήν βοήθα όμως έξαητημένη... Κάποιο κρυφό ασανάκι έτοιμο τήν ψυχή της και τήν έρρινε σε θουθή μελανολία: 'Η Λυστυχία είχε περάσει άπό κεί!...

'Ο Τραγκαθελ άκίτησε έδω... Αιδόβαλε! μουρούρισε, τί συνέθη ήλασθ;... 'Ας τεντώσω καλύτερα τ' αυτιά μου!...

'Ο πάτερ-Ίωσήφ, έξακολούθησε να τση τήν ψυχή κι' άκίνητη στάσι του. Κι' ό 'Αλφόνσος Ρισελιέ, με σαγιόμενη για πάντα τήν καρδιά του, έξακολούθησε μουμουσιόστα:

—'Επί τρείς μήνες τήν Λουίζα τήν κρυφότερα ή μελαγυόλα... 'Ελιωνε... Μά έγώ δέν μπορούσα να τής άποσπάσω τόν μουσικό της... 'Εβλεπα, πως ό πόνος τού μουσικού αυτού τήν σκότα... Μά στις έπιμένες έρωτήσεις μου, περιουρίζονταν να μου άπαντάν; —'Όλα τελειώσαν πειά μεταξύ μας!...

... 'Ενοιωσα πως θά τρελλανόμουν... Κι' ενα θράβυ τής είπα, ότι άρχισα κιόλας τις έτοιμασίες για τόν γάμο μας... Τότε έκείνη τινάχτηκε με τρόπο, μουπίασε τόν χείρι και τραβούσε: —'Δέν μπορεί να μπι στην οικογένεια τών Ρισελιέ!...

... Χλώμιασα... 'Αναπήδησα... Μού έλεγε τά ίδια ακριβώς λόγια τού αδελφού μου 'Αρμάνδου!... Τήν πείσα να έξηγηθί... Και τότε, ή θδελυρή άλήθεια θηγάς άπ' τά στεγνά της χειλή... Μού είπε τά έξής: —'Μιά θουδιά, αγαπημένη μου, έξω άπ' τήν κρεββατοκάμαρά μου, άκουσα θόρυβο... Χτυπούσαν τήν πάτα μου κι' ή φωνή τού αδελφού σου 'Αρμάνδου, έλεγει: —'Ανοιξτε, δεσποινίς... 'Ο αδελφός μου εινε έδω και θέλει να σέ μιλήσ!... 'Ανοιξά... 'Ενας άνθροπος έπσε επάνω μου άφίσας... Πάλαιφα δσο μπορούσα... Κι' ύστερα λιποθύμησα... 'Όταν συνέλαβα, εινε ζημερώσει πειά... Κι' ό άθροπος έκείνου είχε έξαφανισθ... Μά τήν ώρα που ώμορσε επάνω μου εινε προλάβει να τόν γνωρίσω: 'Ήταν ό 'Ερρίκος Δ', ό βασιλεύς τής Γαλλίας!... Αυτή ή θδελυρή άλήθεια είχε θγη άπ' τά στεγνά χειλή τής αγαπημένης μου!... 'Ο βασιλεύς είχε άτιμάσει τήν κόρη που έλάτρευα!...

'Ο άρχιεπίσκοπος σταμάτησε πάλι, θογγώντας. Τόν έπινε ή πικρία αυτών τών αναμνήσών του.

—'Επειτα; ρώτησε ξερά ό ήγούμενος τών Καπουκίνων... —'Επειτα... 'Επειτα έπαισε ή Λουίζα μου να μπι μιλώ!... Καθ' όλη τήν διάρκεια τής άπασίας διηγήσώς της, δέν είχε γύφει ούτε ένα δάκρυ... Μονάχα μιά διαρκή άσπρηγιάδα συγκλονίζε τόν κορμί της... *Ήταν χλωμή σαν πεθαμένη και με φωνή πε-

θαμμένη πρόσθεσε: —'Χαίρε για πάντα, καλέ μου!... Τό ώμορφο όνειρό μας έσθψε πειά... 'Ελπισα, τρείς μήνες τώρα, ότι θά πέθανα άπ' τόν καυμό τής συμφοράς μου... Δέν πέθανα όμως... Κι' άποφάσισα ν' αυτοκτονήσω... 'Όμως, ούτε κι' αυτό μου έπιτρέπεται πειά... Μιά μικρούλα, άθώα ύπαρξη, που σάλεψε έξαφανα στα σπλάχνα μου, δέν έπιτρέπεται να με άκοιούθη στον τάφο... Θά γίνο μητέρα, αγαπημένη μου... Μιά θλυθηρή μητέρα θά γίνο, χωρίς να είμαι προηγουμένως ούτε σύζυγος καενός, ούτε κι' έρωμένη του!... Ή άξίω για τόν άθώο αυτό πλάσμα, τόν παιδί ενός βασιλεύς, τόν παιδί ενός εγκλήματος ανάνδρου!... 'Επειτα, κλείστηκε ή άτυχη λατρευτή μου στο δωμάτιό της, και δέν έξασχέθηκε πειά κανέναν... —'Κόντεψα να τρελλαθ... 'Εφυγα μουγκρίζοντας άπ' τόν πόργο της... Πήγα κάπου κι' έκλαγα κρυφά... 'Εκλαιγα... και δάγκκανα τις γροθίες μου άπό πόνο κι' άπό άνίσχυρη λύσσα... 'Ο αδελφός μου, ό συνένοχος τού βασιλέως, ό δρστής τής άτιμίας αυτής, είχε έξαφανισθ... 'Αργότερα έξαφανισθηκε κι' ή Λουίζα μου... Εύλογημένος να εινε ό Θεός... Εύλογημένο τ' όνομα Του, που έξαφανισθηκε ό αδελφός μου τότε. Ήθε έμουν αδελφοκτόνος, σήμερα!... Θά τόν είχα σκοτώσει μείλιχτα, σαν ήνα σκυλλά άγρείο!...

Κι' έδω ό άρχιεπίσκοπος γονάτισε, 'Υψωσε τά χείρια του με κατανύει προς τόν ορανό. Και ψιθύρισε μιά προσευχή... —'Επειτα, σηκώθηκε πάλι. Κι' έξακολούθησε:

—'Τρείς μήνες ύστερα, μπηκα σε μοναστήρι... Είχα άηδιάσει πειά τόν άθλο κόσμο... Με τόν καιρό, δσο τά χρόνια περνούσαν, ή τρομερή ήθική πλγή μου έπουλωνόνταν... 'Εγινε έπίσκοπος... 'Αφωσιώθηκα στη λατρεία τού Διμουρού μου... Προθούσθηκα σε άρχιεπίσκοπο τού Αίξ... 'Υστερα, τής Λουίζα... Θέλησα τότε να αναμνησθ πάλι στα έγκόμισα... Ποθούσα να ξεανάβρω τή Λουίζα μου... Για να τήν βοηθήσω όμως, τώρα... 'Εμιαθα ότι είχε γενήσει κόρη, ή όποια θραστήθηκε κι' όνομάστηκε 'Ανισθα!...

'Εδω ό Τραγκαθελ δαγκώθηκε άπ' τόν πόνο του και μουρούρισε:

—'Ω, Θεέ μου! 'Η λατρευτή μου εινε κόρη βασιλέως!... 'Ο άρχιεπίσκοπος έξακολούθησε:

—'Εμιαθα έπίσης, ότι ό βασιλεύς 'Ερρίκος Δ' είχε γράψει πολλές φορές στη Λουίζα μου... Τής είχε στείλει κιόλας έπισημα έξγγραφα, στα όποια αναγνώριζε τήν βασιλική καταγωγή τής κόρης του 'Ανισθας... 'Η Λουίζα όμως, δέν άπίνθησε ποτέ της στις έπιστολές του... Κι' έγώ φρόντιζα άπό μακριά και για κείνη και για τήν κόρη της...

—'Επειτα; έπει με τήν ίδια ψυχρότητα ό ήγούμενος.

—'Επειτα, δέν μπόρεσα άπό τότε να συναντησθ τόν καρδινάιο αδελφό μου... Θά είχαμε να πούμε μαζί πάρα πολλά πράγματα... Δέν με δέχτηκε ποτέ του σε άκράσια... Κ' ήρθε σε σάς, που τόν έμπνέετε, που είστε ό μουσικοσμβούλος του... Θά τού πητε, ότι τ' ό τ' έφτασα πολύ άργά ίσως, για να ύπομασπισθ τή Λουίζα, τήν όποια ήλητητρίασε... Τώρα όμως, είμα έτοιμος κι' άποφασισμένος να ύπερασπισθ τή 'Ανισθα!...

Κι' ό άρχιεπίσκοπος ύπεσε άπ' τήν τρομερή άπειλή του, σταμάτησε να μιλήθ. 'Ο Τραγκαθελ λαχάνιαζε και δάγκανε τά χείλη του.

'Ο πάτερ-Ίωσήφ πάλι, θυθίθηκε σε σκέψεις. 'Επειτα είπε άτάραγα:

—Σε θασιμάωτε, εεις ό ίδιος όμολογείτε, ότι αυτή ή νέα έγει στην κατογή τής έπικίνδυνη έξγγραφας... 'Εγγραφα που άποδεικνύουν τήν βασιλική καταγωγή της... Και εεις ό ίδιος όμολογείτε, ότι πρόκειται περί τής τιμής ή τής άτιμώσεως τού όνόματος τών Ρισελιέ... Τότε, αυτή ή νέα εινε καταδικασμένη, ρεθασμώτατε!...

'Ο Τραγκαθελ τινάχτηκε. Και μη συγκρατούμένος πλέον, ύδριασε δυνατά:

—Σε θασιμάωτε; είμαστε δύο για να τήν ύπερασπισούμε, αυτή τή νέα!... 'Όσο για σένα, διαβολοκαποκίνε, στάσου μιά στιγμή να σε διορθώσω και να σε!...

Δέν πρόφτασε ν' άποτελειώσθ. 'Ενώ ό άρχιεπίσκοπος έμενε με στόμα ανοιχτό άπό κατάπληξη και τρόμο... κι' ενώ ό δαιμονισμένος εφομάγος μας οδράλαζε έτσι... ό ήγούμενος πρόσθεσε άστραπιαία κάποιο σκηνί. Τό κούνησε δυνατά και μακρινές καμπάνες άντήχησαν...

(Άκολουθεί)